

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobkyně: **T. M.**
zastoupená advokátkou JUDr. Veronikou Pupalovou,
sídlem Májová 606/35, Cheb,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. MV-22866-6/SO-2025 ze dne 13. 3. 2025,

takto:

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně požádala o vydání dlouhodobého víza za účelem strpění dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Ministerstvo vnitra toto vízum dne 8. 1. 2025 neudělilo. Následně žalobkyně požádala o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza za účelem strpění dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Tuto žádost žalovaná zamítla dne 13. 3. 2025.
2. Proti rozhodnutí žalované žalobkyně brojila žalobou. V této žalobě uvedla, že rozhodnutí považuje za soudně přezkoumatelné, neboť uplatnění výluky soudního přezkumu podle § 171 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je v rozporu s unijním právem pro porušení zásady rovnosti a efektivit. Dále se pak žalobkyně vymezila vůči důvodům, pro které jí nebylo uděleno dlouhodobé vízum za účelem strpění.
3. Žalovaná ve vyjádření považovala žalobu za nepřipustnou, případně za nedůvodnou. Protože však soud rozhodl o odmítnutí žaloby již na základě povahy napadeného rozhodnutí a obsahu spisu, nebylo vyjádření žalované pro rozhodnutí soudu významné. Nebyly v něm ostatně tematizovány žádné nové otázky přípustnosti žaloby, které by žalobkyně již dříve v žalobě neadresovala. Soud proto vyjádření žalované ani nezasílal k případné replice.

K povaze napadeného rozhodnutí a nepřipustnosti žaloby

4. Jak žalobkyně správně uvedla, z přezkoumání soudem jsou vyloučena rozhodnutí o neudělení dlouhodobého víza a rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení

dlouhodobého víza [§ 171 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců]. Žalobkyně tedy *prima facie* podala nepřipustnou žalobu. V obecné rovině však lze žalobkyni přisvědčit, že taková soudní výluka by mohla být v rozporu s unijním právem, *pokud by ovšem v této věci mělo být nějakým způsobem uplatněno*.

5. V napadeném rozhodnutí i v argumentaci žalobkyně byla opakovaně zmíněna „dočasná ochrana“, což je institut unijního práva. Právě proto bylo lze uvažovat o tom, že se unijní právo v této věci uplatní, neboť existuje normativní vazba mezi úpravou dočasné ochrany a úpravou dlouhodobého víza za účelem strpění (srov. § 4 odst. 4 i další ustanovení zákona č. 65/2022 Sb.). Ze správního spisu však soud zjistil, že žalobkyně před správními orgány konsistentně a jasně žádala o vízum za účelem strpění *mimo režim* dočasné ochrany. Unijního institutu dočasné ochrany si tedy byla vědoma a *výslovně nechtěla* ho využít (srov. např. odst. 19 žádosti o nové posouzení důvodů neudělení); pobyt na území ČR chtěla založit na obecné úpravě strpění v zákoně o pobytu cizinců.
6. Jakkoliv je žalobkyně (potenciálně) poživatelkou dočasné ochrany, v rámci nynějšího řízení před správními orgány nežádala o pobyt k *poskytnutí dílčích práv* osobám požívajícím dočasnou ochranu podle prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 (dočasná ochrana byla udělena již na unijní úrovni, dílčí práva jsou však přiznávána v jednotlivých členských státech; srov. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 174/2024-42 ze dne 3. 4. 2025, odst. 27–34). Žalobkyně tedy nežádala o strpění za účelem uplatnění dočasné ochrany, ale výslovně jen o strpění v podobě institutu *mimo* tento konkrétní režim unijního práva. *Za toho stavu se tedy dočasná ochrana neuplatní* (srov. *a contrario* rozsudek NSS č. j. 5 Azs 39/2023-24 ze dne 18. 8. 2023, č. 4515/2023 Sb. NSS, odst. 36–37).
7. Neuplatní se ovšem ani jiné části unijního práva. Žalobkyně požádala o dlouhodobé vízum podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, na jehož udělování se nevztahuje vízový kodex [nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009] ani směrnice č. 2004/38/ES. Tyto předpisy se totiž uplatňují pouze, pokud udělování *konkrétních typů pobytových titulů spadá do působnosti unijního práva* (srov. rozsudek NSS č. j. 10 Azs 81/2023-52 ze dne 23. 5. 2024).
8. Vízový kodex se vztahuje na udělování krátkodobých, nikoliv dlouhodobých víz (srov. čl. 1 odst. 1 vízového kodexu a rozsudek NSS č. j. 6 Azs 253/2016-49 ze dne 4. 1. 2018, č. 3718/2018 Sb. NSS, odst. 23). Na žalobkyni se nevztahuje ani směrnice č. 2004/38/ES, neboť není občankou EU ani rodinným příslušníkem občana EU (srov. čl. 3 odst. 1 směrnice a usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 3 As 4/2010-151 ze dne 26. 7. 2011, č. 2420/2011 Sb. NSS, odst. 44).
9. Žalobkyně tedy žádala o vízum podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, které je ryze vnitrostátním druhem oprávnění k pobytu (srov. usnesení MS v Praze č. j. 11 A 30/2025-38 ze dne 14. 4. 2025, odst. 27).
10. Jako ryze vnitrostátní úprava je přezkum rozhodnutí o neudělení víza za účelem strpění v dispozici vnitrostátního zákonodárce. Tomu není na překážku čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, neboť rozhodnutí o neudělení víza pro strpění se nedotýká žádného konkrétního ústavně zaručeného práva (srov. nález sp. zn. Pl. ÚS 23/11 ze dne 24. 4. 2012, č. 234/2012 Sb.). Ani vnitrostátní právo tedy žalobkyni nezaručuje soudní přezkum.
11. Lze uzavřít, že existuje výluka soudního přezkumu nyní napadeného rozhodnutí jasně normovaná v § 171 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců; naopak neexistuje žádná záruka, že soudní přezkum musí být poskytnut. Naříkané rozhodnutí tak nemůže být soudem

přezkoumáno. Soud proto žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 6. června 2025

Mgr. Jan Šmakal v.r.
samosoudce